

fyge, forinden den Undersøgelse, der desangaaende var indledet, var bleven yderligere fortsat og bragt til et endeligt Resultat. Jeg kunde saameget bedre forføre mig med dette Resultat, som jeg maatte anse det for at være gjørligt at sikkre sig det paagjældende Jordareal for det Tilfælde, at man skulde faae Brug for det, uden at det just blev nødvendigt at kjøbe det strag i Diebliffet, og da desforuden Viborg Lughus ikke vilde kunne evakueres for Straffanger førend den 1ste April 1875. Fra dette Tidspunkt af vil imidlertid Viborg Lughus blive nedlagt, Bygningerne vilde altsaa staa tomme, og det Spørgsmaal kommer da igjen frem, hvad der skal gjøres med disse Bygninger. Der viste sig i det Hele taget saavel i det ærede Finantsudvalg, som ogsaa her i Folkethinget i forrige Samling megen Interesse overhovedet for de Spørgsmaal, som angaa Behandlingen af Sindsfyge. Naar man ikke ganste sluttede sig til Justitsministerens Begjæring om Bevilling i forrige Samling, saa var det ingenlunde, fordi man misjendte Nødvendigheden af, at der blev gjort Noget for at staffe bedre Plads tilveie til Sindsfyge, men det var som sagt begrundet deri, at man mente, at det ikke var tilstrækkelig undersøgt, hvilken Fremgangsmaade der vilde være den bedste til at afhjælpe Manglerne, og man kunde ganste vist ogsaa med Høie i den Henseende henvise til, at den Undersøgelse, der var indledet angaaende Anvendeligheden af Viborg Lughuses Bygninger til en Sindsfygeanstalt for uheldbrede Sindsfyge, ikke havde ført til noget endeligt Resultat. Deri maatte der selvfølgelig ligge en yderligere Opfordring for Justitsministeren til at lade disse Undersøgelser fortsætte. Jeg skal tilføie, at der fremkom dels i Finantsudvalget og dels her i Thinget fra flere Sider Opfordring til ogsaa at føre Undersøgelserne og Dverveielserne videre i andre Retninger og navnlig at indbrage under samme Dverveielser det Spørgsmaal, om man ikke nok saa hensigtsmæssigt og med ikke meget større Bekostning maatte kunne skride til at indrette en tredje ny Sindsfygeanstalt eller i alt Fald paa anden Maade sørge for at afhjælpe den Trang, som det bestandig stigende Antal Sindsfyge medfører. Undersøgelserne og Dverveielserne ere derfor i den mellemiggende Tid gaaede i alle disse forskjellige Retninger, og det er Resultatet af disse Dverveielser, som jeg har den Ære at forelægge for det ærede Thing i det Lovforslag, som idag vil blive Nigsdagen forelagt. Jeg skal her kun sige, at man ved yderligere at drøfte Muligheden og Hensigtsmæssigheden af en Omdannelse af Viborg Lughus er kommen til det Resultat, som navnlig er udtalt af det kongelige Sundhedskollegium i den Betænkning, som det senest har afgivet over Sagen, og som skriver sig fra Slutningen af forrige Aar, nemlig, at den i Reglen saare vanskelige Opgave at omdanne en i en ganske anden Hensigt opført Bygning til et formaalstjenligt Opholdssted for Sinds-

svage her er løst med saa meget Geld, at Kollegiet maa tilraade den foreliggende Mans Gjenmeførelse, saafremt det maatte vise sig, at andre Veie vilde være forbundne med langt større Bekostning. Dette Sidste har tilfulde vist sig at være Tilfældet. Man har navnlig henvendt sin Opmærksomhed paa Muligheden af at indrette, hvad jeg vil kalde Filialer ved de alt tilstedeværende Sindsfygeanstalter, nærmest beregnede paa uheldbrede Sindsfyge. Der vil blive forelagt det ærede Thing og navnlig først det Udvalg, som jeg antager vil faae med denne Sag at bestille, Regninger og Dverfslag over saadanne Filialer, men de vilde ikke godt kunne opføres for mindre end over 1 Million Kroner. Opførelsen af en 3die ny Sindsfygeanstalt vil ikke kunne finde Sted under idetmindste 1½ Million Kroner. Den Udgift, som her er Spørgsmaal om, er derimod kun noget over 250,000 Kroner, altsaa meget mindre. Men desuden vindes der ved den Plan, som her foreligger, dette, at man hurtig vil blive istand til at afhjælpe den bestandig mere og mere sølelige Trang til at staffe Rum for saadanne Sindsfyge, om hvis Uheldbrede der endnu tør næres Haab, og endelig føier jeg til, at det ikke har kunnet været skult for dem, der have beskæftiget sig med denne Sag, at jeg kan sige desværre, for Rækken af de Foranstaltninger, der maa træffes fra Statens Side for at lindre den Nød, som er en Folge af abnorme Sindstilstande, ikke anses afluttet ved Omdannelsen af Viborg Lughus eller ved Opførelsen af Filialer ved Sindsfygeanstalterne. Man maa i den nærmeste Fremtid være betænkt paa at aflutte Rækken af disse menneskekærlige Foranstaltninger fra Statens Side med flere Forholdsregler, men der vil da ved at skride til en Omdannelse af Viborg Lughus vindes, at der dels vil blive Tid og Leilighed til at undertaste denne tilbels ikke tilstrækkelig bearbejdede Sag en saa moden, omhyggelig og afslidig Dverveielse, som den har Kræv paa, og hvad der maatte blive anvendt paa at omdanne Viborg Lughus til en Sindsfygeanstalt for uheldbrede Sindsfyge, vil i intet Tilfælde være spildt, fordi man med fuldstændig Sikkerhed kan sige, at selv om man efter 5—10 Aar eller 15 Aars Forløb maatte være kommen til det Resultat at opføre endnu en hel ny Sindsfygeanstalt eller tilbels at indføre hos os det nye System med Hensyn til Behandlingen af Sindsfyge, som man har kaldt Koloniseringsystemet, saa vil der dog være rigelig og god Brug for de omdannede Bygninger i Viborg. Med disse Bemærkninger skal jeg altsaa tillade mig at anbefale dette Forslag til det ærede Folkethings velvillige Behandling, i Haab om, at det maa lykkes at tilendebringe denne Sag saa betimelig, at der ikke maatte hengaa lang Tid efter den 1ste April 1875, inden man kunde tage fat paa Omdannelsen af Bygningerne i Viborg.